

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCCXXVIII. De Ove perdita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

PUNCT. II. *Dico enim vobis, quia Angeli eorum in Calis semper vident Faciem Patris mei, qui in Calis est.* Matth. 18. v. 10. Hanc rationem reddit Christus, cur nemo, quantumvis pusillus, humilis ac vilis sit contemnendus: quia Cælestes Principes, qui cum Rege Angelorum regnant in Cælo, & ante Faciem ejus adsunt, non contemnunt illos, nec dedignantur eorum curam, ac ministeria: quia amant illos, velut Conservos, & Clientes suos, ac præstita his obsequia velut sibi facta æstimant, & patrocinijs suis remunerantur tanquam potentes, & chari Amici DEI, quem vident, & in quo vident omnia, quæcunque Clientibus suis bene vel malè fiunt.

PUNCT. III. *Venit enim Filius hominis salvare, quod periérat.* Ibid. Hanc alteram rationem adducit Christus, cur minimus non sit contemnendus: quia ipse æqualiter pro omnibus mortuus est, & omnes vult Salvos fieri; adeoque Exemplum Christi, & Pretium pro omnibus expensum Infiniti Valoris facere debet, & movere, ut nemo contemnatur; sed æqualiter omnes æstimentur, diligantur, & adjuventur.

MEDITATIO CCCXXVIII.

De Ove perditâ.

Matth. 18. v. 12.

PUNCTUM I. *Quid vobis videtur? Si fuerint alicui centum oves, & erraverit una ex eis: nonne relinquit novaginta novem in montibus, & vadit querere eam, quæ erravit? Confirmat Christus hac similitudine verba proximè præcedentia, nimirum; Venit Filius hominis salvare.*

salvare, quod perierat. Et, *Videte, ne contemnatis unum ex his pusillis.* Docet autem, quod is, cui pascendæ, vel regendæ commissæ sunt Oves Christi, tantam unicuiusque seorsim, tamque diligentem curam gerere debeat, quantam adhibet pro omnibus simul, adeoque pro singulis summam: quod si autem tanta est adhibenda ab eo, qui non solum unicam, sed centum oves habet; quid faciendum est illi, qui tantum unam habet, adeoque quid faciendum pro propria Anima? Quam citò, & quam diligenter quærenda est per Penitentiam, Satisfactionem, Emendationem, si erravit?

PUNCT. II. *Et si contigerit, ut inveniatur eam; amen dico vobis, quia gaudet super eam magis, quam super novaginta novem, quæ non erraverunt.* V. 13. Duplex autem pro persuadenda prædicta diligentia hic considerandum est gaudium; nempe gaudium de emendatione proprii erroris, & gaudium de conversione peccatoris. Utrumque gaudium considerandum est secundum statum vitæ præsentis, & secundum statum vitæ venturæ, ubi erit maximum & æternum, tum de ove inventa, tum de ipsa inventione gaudium.

PUNCT. III. *Sic non est Voluntas ante Patrem vestrum, qui in Cælis est, ut pereat unus de pusillis istis.* V. 14. Sic, nempe propter talem Voluntatem, quæ vult singulis adhiberi summam curam, & propter Gaudium ac Complacentiam, quam habet de Conversione cuiuscunque hominis magis arduâ, quam sit Perseverantia in bono, non vult Deus, ut pereat; sed vult, ne pereat unus de pusillis. Hæc ergo Voluntas, hoc Gaudium, hoc Beneplacitum Divinum te impellat ad summam curam propriæ, & alienæ Salutis, atque ad vitæ

ad vitæ emendationem, ut reparetur Cælestis Patris displicentia de commissa offensa Divina. Hinc etiam crescat Fiducia Auxilij Divini, à DEO Paterna ac promptissima Voluntate conferendi, qui sic unumquemque curat, ac si solum curet; & Filium suum Unigenitum dedit, ut relictis nonaginta novem Ovis in Montibus, id est, longè majori numero Angelorum in Cælo, quæreret Ovem, quæ erravit, scilicet Genus Humanum, quod errore peccati ex Cælestibus ac Paradisi pascuis abductum est.

MEDITATIO CCCXXIX.

De Correctione Fraternali.

Matth. 18.

PUNCTUM I. *Si autem peccaverit in te Frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum. Si te audierit, lucratus es Fratrem tuum.* Matth. 18. v. 15. Doctrinæ de non præbendo scandalo annectit Christus Correctionem Fraternali, tanquam actum Charitatis, scandalo ad peccatum inducenti quodammodo contrarium: modum verò corrigendi istum præscribit. Ut, etiamsi aliquis in te, id est, adversum te peccaverit, ac te offenderit, ipsi non mox offensam exprobres publicè, eumque confundas, non cum illo contendas, non calumniaris, non vindictam sumas, non rancorem in animo geras, nec offensam tacite animo foveas: sed pacatè & amanter culpæ gravitatem, & justi doloris rationem, cum veniæ paratæ significatione sine dolo & ira exponas. Talis enim meliùs agit, quàm qui tegit altum mente dolorem.

Quòd